

CO SE STALO NINĚ?

DERVLA
McTIERNAN

**CO SE STALO
NINĚ?**

**DERVLA
McTIERNAN**

**CO SE STALO
NINĚ?**

PŘEKLAD

NINA ŠALAMOUNOVÁ

Název anglického originálu: What Happened to Nina?

Český název: Co se stalo Nině?

Autorka: Dervla McTiernan

První vydání: William Morrow, An Imprint of
HarperCollins Publishers, 2023

Překlad: Nina Šalamounová

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová

Korektorka: Bohdana Hyťhová

© 2023 by Dervla McTiernan

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Tento příběh je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou
výplodem autorčiny fantazie, případně jsou inspirovány skutečnými
událostmi, ale nelze je vykládat jako reálná. Jakákoliv podobnost
s konkrétními místy, organizacemi nebo osobami, živými či
mrtvými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Design původní obálky: © by Brian Moore

Foto na obálce: © Joelynn Johnson/Getty Images

Foto autorky: Julia Dunin

Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

Grafika obálky: Mariola Proch | Zespół HarperCollins Polska

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

ISBN: 978-83-291-1179-9 (E-Pub)

ISBN: 978-83-291-1180-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1181-2 (PDF)

Kennymu, Freye a Oisín. Vždycky.

„Nic na světě se nepodobá lásce matky k dítěti. Matčina láska nezná žádný zákon, žádnou lítost. Je schopna všeho a nemilosrdně drtí všechno, co jí stojí v cestě.“

– Agatha Christie, *Poslední seance*

PROLOG

Jmenuju se Nina Fraserová. S velkou pravděpodobností víte, kdo jsem. Možná jste na internetu viděli moji fotku. A četli můj příběh, a pokud ano, myslím, že už jste si na mě a na to, co se stalo, udělali svůj názor. Nejspíš jste mě odsoudili. Ne veřejně, protože obviňování oběti je něco, co se nedělá, ovšem v duchu nebo v malé společnosti přátel a za zavřenými dveřmi jste si nebrali servítky a nenechali jste na mně nit suchou. Nějaká část vašeho mozku je patrně přesvědčená, že jsem byla hloupá nebo slabá nebo obojí. Zřejmě si říkáte, že vám by se to v žádném případě nestalo. Že vy byste nedovolili, aby se k vám jiný člověk takhle choval. Že kdybych to ukončila dřív, tak by události nikdy nedošly tak daleko.

Nebudu se s vámi přít. Nebudu se vás pokoušet přesvědčovat, že se mýlíte. Jenom bych chtěla podotknout, že věci se ve zpětném pohledu mohou jevit jako křišťálově jasné a srozumitelné a vy přesně víte, co jste měli udělat, ovšem něco jiného je, když je právě prožíváte. V okamžicích, kdy se vám dějí, mohou být zakalené, nepřehledné a vy si připadáte ztracení, nebo jako kdybyste se brodili až po krk bahnem. Někdy pomůže z té mizérie prostě odejít, otočit se k ní zády a nevracet se, ale jindy to může být naopak odchod a strčení hlavy do písku, co vás uvrhne do ještě větších problémů. Zpětně víme všichni, co jsme měli udělat lépe, jak jsme se měli zachovat, aby to bylo správně,

jenomže co si budeme povídat. Každý hraje s těmi kartami, které v danou chvíli drží v ruce.

Takže. Jak už jsem řekla. Jmenuju se Nina. Je mi dvacet let. Mám sestru Grace, mámu a tátu a ráda lezu po skalách. Pokud jste četli můj příběh online, jsou pro vás tohle všechno známé informace. Ale pořád existuje dost věcí, o kterých se nepsalo a které o mně nevíte. Povím vám je. Na konečcích prstů mám mozoly, na koleni jednu jizvu a na lokti druhou. Obě jsou důsledkem pádu. Miluju lezení. Je to moje vášeň. Když jsem na skále, nemyslím na nic jiného než na to, co právě dělám. Prsty mám zaklíněné ve skalní štěrbině, nohama se opírám o stěnu, udržuju rovnováhu a soustředím se na cestu, která vede vzhůru, na vrchol. Nikdy nepřemýšlím o tom, co se nachází pode mnou. Když vrcholu konečně dosáhnu, sedím, zhluboka dýchám a dívám se do údolí. Prohlížím si cestu, kterou jsem právě zdolala, a zjišťuju, co jsem na ní mohla udělat lépe.

Jestli jste o mně něco slyšeli, pak víte, že mám přítele jménem Simon Jordan. Se Simonem jsme se potkali ve školce, když nám bylo pět let. Na střední se z nás stali přátelé. Když nám bylo šestnáct, zamilovali jsme se do sebe. Záleží mi na tom, abyste věděli, že náš vztah byl dlouhou dobu vážně hezký. Neměla jsem důvod o něm ani o Simonovi pochybovat. Bylo nám spolu dobře. Netvrdím, že byl Simon dokonalý, protože nikdo na světě není dokonalý, ale pokud existuje něco jako dokonalý první kluk pro trochu nevyrovnanou dívku, která se hledá, která neví, kdo vlastně je, a potřebuje najít své místo na světě, pak to byl právě on. Smál se mým vtipům. Vždycky se zajímal o to, co říkám, i když byli zrovna poblíž jeho přátelé. Nikdy se mnou nehrál žádné hry – alespoň ne v našem šťastném období. Nikdy mi nedal najevo, že by jiná holka mohla být lepší než já. Se Simonem jsem se cítila krásná, na

čemž vážně záleží, když vám je šestnáct let. Poprvé jsme se spolu vyspali na jeho osmnácté narozeniny a... Jo, bylo to sice trochu trapný a trochu to bolelo, ale také to bylo vtipný a krásný a já jsem si v tu chvíli byla naprosto jistá, že už nikdy nebudu nikoho milovat tak moc a takovým způsobem, jako jsem milovala jeho. Poté, co to mezi námi začalo jít z kopce, jsem strávila spoustu času přemýšlením o tom, jací jsme dřív bývali. Prohlížela jsem si naše staré fotky a bavila se o nás s přáteli, kteří nás oba znali od začátku. Potřebovala jsem se ujistit, že jsem si to všechno jen nepředstavovala. Že všechno to báječné, co jsem se Simonem zažívala, bylo skutečné.

Po střední škole šel Simon na Northwestern a já jsem zůstala doma ve Waitsfieldu a začala studovat na UVM. Oba jsme byli přesvědčeni, že dlouhá vzdálenost mezi námi nebude žádným větším problémem. Nebáli jsme se, že se odcizíme, protože náš vztah měl solidní základy, a první rok jsme skutečně nezaznamenali vůbec žádné potíže. Všechno se zdálo být v naprostém pořádku. Často jsme se oba dva vraceli domů a každý den, někdy dvakrát nebo třikrát, jsme si povídali prostřednictvím videohovorů a psali jsme si e-mailly. Moje kamarádka Allie jednou poznamenala, že nám to nemůže vydržet. Prohlásila, že Simon vypadá až moc dobře na to, aby si na něj neudělala zálusk nějaká jiná holka, a že jeho rodiče jsou ještě k tomu pěkně zazobaní. Ze sta dívek, které kolem něj prošly, jich ho sto chtělo dostat. Dívek podstatně sofistikovanějších, zkušenějších a zajímavějších než nějaká holka od vedle, jako jsem já. Jo, slyšíte dobře. Ale Allie dokáže být přesně takováhle mrcha, takže mě její poznámky zas až tolik nepřekvapily, i když netvrdím, že se do mě nezakously a že to nebolelo. Nechtěla jsem – samozřejmě že jsem to nechtěla! –, aby mi dal Simon kopačky, natož kvůli nějaký jiný holce,

ale jsem typ člověka, který počítá s nejhorším, připravuje se na nejhorší a vkládá do toho spoustu mentální energie. Usilovně jsem se učila, snažila jsem si najít nové přátele, skoro každý týden jsem chodila lézt na skály a během toho jsem pořád čekala, kdy ta jobovka, kterou mi předpověděla Allie, přijde.

Jenomže k tomu ne a ne dojít. Místo toho, aby mi Simon dal kopačky, se zdálo, že mu na našem vztahu naopak záleží pořád víc a víc. Začal být nálehavější. Intenzivnější. Už mi nevolal jen dvakrát nebo třikrát denně. Volal nejméně čtyřikrát, často pětkrát nebo ještě víckrát. Někdy po mně chtěl, abych „si ho dala do kapsy“. Což znamenalo, že si zavoláme přes FaceTime, já pak ztlumím zvuk na telefonu a vezmu si ho s sebou na přednášku nebo položím telefon vedle sebe na stůl, zatímco se budu učit ve svém pokoji, případně v knihovně. Simon jezdil domů každý druhý víkend a nabízel mi, že mi zaplatí cestu do Illinois, abych se mohla já vypravit za ním. Jeden víkend by cestoval on, další já. Jenomže jeho nápad nešel zrealizovat. Nezbylo mi než ho odmítnout, protože jsem o víkendech musela pracovat v mámině penzionu. Kromě toho mi nepřipadalo v pořádku vzít si jeho peníze a utratit je, jako by byly moje vlastní. Simon to nedokázal pochopit. Byl kvůli tomu opravdu otrávený a opravdu naštvaný.

Když se ohlédnu zpátky, vidím, že právě tehdy se náš vztah začal měnit. Poté, co jsem mu na jeho návrh odpověděla, že za ním do Illinois nepřijedu, Simona se to dotklo. K celé věci zaujal jasný postoj a nic na něm nehodlal měnit, ačkoli jsem mu vysvětlila, proč to zkrátka nejde. Dával mi najevo, že z nás dvou je on tím s vysokou morální úrovní. On byl dokonalým partnerem, zatímco já jsem byla ta špatná. Já jsem byla nespolehlivá a málo milující přítelkyně, která není ochotná přinést pro náš vztah vůbec žádné,

ani ty nejmenší, oběti. Navenek si z toho dělal legraci, ale já jsem za jeho kousavými vtípkami viděla zraněné city, a tak jsem se snažila, jak jsem mohla, abych ho nějak uklidnila a přesvědčila ho, že se mýlí. Zdálo se, že to nestačí, a věci mezi námi se pomalu proměňovaly.

Začal se ke mně chovat drsněji, jak v posteli, tak mimo ni. Když jsme se milovali, rukama mi drtil ramena nebo boky tak silně, že jsem na nich měla zřetelné modřiny – modrofialové stopy na kůži po jeho prstech, které nestačily vyblednout, a už mi udělal další. Občas mě kousl. Bolelo to, vážně docela dost, ale nezastavila jsem ho. Neřekla jsem mu, aby s tím přestal. Bude to znít bláznivě, ale já jsem mlčela kvůli němu, protože mi na něm záleželo. Bála jsem se, že bych ho svými výtkami mohla ztrapnit. Připadalo mi, že si myslí, že je to sexy nebo tak něco (i když nebylo), a tak jsem neprotestovala. Nejspíš i proto, že v tu dobu už to mezi námi zrovna dvakrát nefungovalo. Měla jsem strach, že když mu řeknu, že to kousání nesnáším, raní to jeho city a náš vztah to ještě zhorší. V duchu jsem si opakovala, že Simon prochází těžkým obdobím, že je nejistý, že tohle není on a že ho to časem přejde. Přesvědčovala jsem se, že znám jeho pravé já, vím, co pro sebe navzájem znamenáme, a že až mu dokážu vysvětlit, jak moc ho miluju, vrátíme se tam, kde jsme byli. Nedošlo mi, že si to jen namlouvám. Byla jsem hloupá. Byla jsem jako sele na rožni, které se pomalu obrací nad ohněm, a když jsem si uvědomila, že se škváším ve vlastní šťávě, bylo už pozdě.

V říjnu ve druháku na vejšce Simon přijel domů na podzimní prázdniny. Původně plánoval vyrazit s partou přátel na Havaj, ale já jsem s nimi nemohla. Musela jsem zůstat doma a pomáhat mámě, a tak se také rozhodl nejet a zamířil domů, ovšem byl kvůli tomu pořádně naštvaný. I když jsem se snažila ho nějak rozveselit, nenašla jsem nic,

co by ho udělalo šťastným. Z ničeho neměl radost, dokud jsem nesouhlasila s tím, že se vykašlu na práci v mámině penzionu a celý týden strávím jenom s ním. Zavolala jsem to mámě, která se na mě samozřejmě zlobila, ale Simon vypadal spokojeně a zase sám sebou, což byla dostatečná náplast na mámin vztek a výčitky. Cítila jsem intenzivní úlevu, když jsem viděla, že se usmívá. Neuvědomila jsem si, jak moc jsem kvůli nám dvěma ve stresu. Došlo mi to, až když napětí povolilo a já jsem si myslela, že můžu hodit starosti za hlavu.

Simonovi rodiče právě koupili nový víkendový dům poblíž Stowe, což je město směrem na sever od Waitsfieldu. Jejich pozemek, na kterém dům stojí, má přes sto sedmdesát hektarů a nachází se na něm malé jezírko, husté lesy, turistické neznacené stezky a lezecké cesty ve skalách. Simon chtěl, abychom se tam vydali, jenom my dva, abychom se mohli soustředit jen na sebe a na náš vztah, a tak jsme jeli. Podnikali jsme túry, lezli jsme po skalách, procházeli se a povídali si, ale po pravdě řečeno, od začátku to nějak skřípalo. Měla jsem pocit, že to není opravdové. Jako kdybychom celou dobu něco předstírali. Předstírali jsme blízkost, která mezi námi doopravdy nepanovala. Chtěla jsem se Simonem mluvit o svých modřinách a bolestech, požádat ho, aby mi je nezpůsoboval, jenomže kdykoli jsem se o to pokusila, sevřelo se mi hrdlo a slova zůstala nevyřčená. V pátek měl Simon v plánu znovu lézt. Moje tělo protestovalo. Bolely mě prsty a pravé rameno jsem měla horké. Potřebovala jsem si odpočinout, ale stejně jsem souhlasila. Ani jsem se nepokusila něco namítnout.

„Vylezeme na ten útes, který jsme si obhlídli ve středu,“ oznámil mi Simon.

Právě jsme se chystali snídat. Přešel ke mně, uhladil mi vlasy z čela a zastrčil mi je za ucho. Potom mě objal

zezadu kolem krku. Jeho ruka byla suchá, teplá a něžná. Z nějakého důvodu se mi chtělo brečet.

„Bezva,“ řekla jsem. „Bude to fajn.“

Najedli jsme se, oblékli se a vyrazili ven. K útesu jsme to neměli daleko. Simon celou cestu mluvil a mluvil a já jsem se usmívala, odpovídala mu a vzala ho za ruku, když mi ji nabídl, ačkoli se mi každou chvíli draly slzy do očí. Vadilo mi to a snažila jsem se nějak sebrat a pláč zaplašit. Nálada se mi přece jen o něco zlepšila, když jsme dorazili k útesu. Skalní cesta vypadala moc pěkně a já jsem se začala těšit, až budu na stěně. Čekalo nás odhadem dvacet pět metrů lezení po žulové skále, s několika pěknými chyty na začátku, a navíc nám vyšlo počasí. Bylo chladno, ale slunečno a téměř nefoukal vítr. Shodila jsem batoh na zem a začala z něj vyndávat věci.

„Měl jsi opravdu skvělej nápad,“ ocenila jsem Simona a myslela jsem to v tu chvíli vážně. „Jsem moc ráda, že jsme tady.“

„Lepší než uklízet další koupelnu po cizích lidech?“ nako zavtipkoval Simon.

Trochu laškovně do mě šťouchl a já jsem ztratila rovnováhu a překulila se na bok.

„Opatrně,“ zamumlala jsem.

Zvedl mě na nohy, položil mi ruce na zadek a přitáhl si mě k sobě. Políbil mě. Já jeho také. Polibek chutnal sladce, což mi v tu chvíli připadalo matoucí. Pak mě Simon pustil, oba jsme se připravili a začali jsme lézt. Během lezení jsem na náš vztah nemyslela. Soustředila jsem se na stěnu a přemýšlela jen o svém dalším kroku a dalším chytu, o cestě vzhůru, kterou musím zdolat, až jsem se opět začala cítit sama sebou. Připadala jsem si silnější.

Vylezli jsme na vrchol, posadili se na okraj skály a kochali se výhledem.

„Cítíš se dobře?“ zeptal se Simon.

„Jo, báječně,“ kývla jsem. „Jsem jen trochu unavená a taky mám hlad.“

Sáhla jsem po batohu a hledala v něm sendviče, které jsem ráno připravila. Byly s kuřecím salátem a Simon je měl nejradši. Jeden jsem mu podala. Rozbalil ho. Párkrát si kousl, ušklíbl se a vrátil mi ho zpátky.

„To kuře už má to nejlepší za sebou, lásco. Máš tam nějakou čokoládu?“

Měla jsem čokoládu. Podala jsem mu tabulku, mlčky. Snědl ji. Kuřecímu salátu vůbec nic nebylo. Kuře jsem předchozí den sama uvařila a salát jsem připravila ze samých čerstvých surovin. Cítila jsem, jak ve mně začíná probublávat vztek. Na dně žaludku se mi usadila malá těžká koule znechucení. Ale nic jsem neříkala a dál jsem jedla svůj sendvič.

„Neměla bys to jíst,“ zdůraznil. „Vyhoď to.“

„Tomu kuřeti vůbec nic není.“

Prohlížel si mě. „Jak myslíš,“ ušklíbl se pak. „Dělej si, co chceš, ale až ti bude v noci na zvracení, nebuď mě, abych ti držel vlasy.“

Pokývla jsem hlavou.

Ramena mu ztuhla a odvrátil se ode mě. Pro mě to byl signál, abych přestala jíst, zabalila sendvič, omluvila se, políbila ho a poděkovala mu, že na mě dává pozor. Jenomže ne. Tentokrát jsem to neudělala. Koule znechucení ze Simona seděla v mém žaludku dál. Po pravdě řečeno, začala se zvětšovat a byla čím dál těžší.

„Náhodou, ten sendvič je naprosto vynikající,“ pronesla jsem vzdorovitě. „Mňam.“

Napadlo mě, že mi ho vytrhne z ruky a zahodí ho. Možná jsem dokonce chtěla, aby to udělal, protože by se

tím celá ta situace vyřešila. Já bych byla potrestaná. Jeho napětí by povolilo. On se ale místo toho zvedl.

„Musím si odskočit,“ informoval mě.

Odešel stranou a postavil se za strom. Já jsem dojedla sendvič a všechno pak znovu zabalila do batohu. Simon se začal připravovat na slanění.

„Co si to dát synchronně?“ navrhl najednou. V očích se mu zablýsklo.

Synchronní slaňování je způsob slaňování, kdy dva lezci slaňují každý na konci jednoho lana, které je nahoře na skále provlečené centrálním slaňovacím kruhem. Dolů jdou tedy oba najednou, ne jeden a až po něm druhý, což je podstatně bezpečnější způsob, protože se během něj lezci navzájem jistí. Synchronní slaňování může být velmi nebezpečné. Když například jeden z lezců ztratí nad svým kusem lana kontrolu, udělá chybu, ať už vlastním zapříčiněním nebo třeba padajícím kamenem, který ho může i zranit, odnese to i druhý z lezců a zřítit se pak mohou oba dva. Přesto lezci někdy slaňují synchronně. Občas to dělají právě kvůli většímu riziku a adrenalinu, který jim pocit nebezpečí přináší, ale někdy prostě proto, že je to rychlejší způsob, jak se dostat dolů. Za předpokladu, že všechno dobře dopadne. My se Simonem jsme ale nikam nespěchali. Měli jsme na sestup celé odpoledne. Mohla jsem to Simonovi říct, ale neudělala jsem to. Viděla jsem ten záblesk v jeho očích, kterým mě vyzýval, a rozhodla jsem se jeho výzvu přijmout.

„Proč ne?“ souhlasila jsem.

Provlékli jsme lano centrálním slaňovacím kruhem. Já jsem na svém konci lana pak udělala zajišťovací uzел. Kdyby mi lano nezajištěné koncovým uzlem proklouzlo skrz výstroj, což je vůbec ten nehorší scénář, provléklo by se pak také centrálním kruhem, a Simon by se zřítíl spolu

se mnou. Poté jsem ještě na laně udělala s pomocí smyčky z tenké pevné šňůry jisticí prusík a jeho druhý konec jsem připevnila k sedáku na sobě. Prusík je speciální uzel, který lze posouvat, když není lano napnuté, ale při zatížení se zadrhne a slouží jako brzda. Když jsem byla hotová, sledovala jsem, jak se připravuje Simon.

„Udělal jsi zajišťovací uzel?“ zeptala jsem se.

„Jasně že jo,“ odpověděl mírně. Zvedl svůj konec lana a uzel mi ukázal.

Začali jsme slaňovat a nebyla to žádná legrace. Simon sestupoval trhaně a dělal nepředvídatelné kroky, což ovlivňovalo i moje pohyby na opačném konci lana. Co chvíli jsem ucítila škubnutí a musela jsem volit jiný krok, než jaký jsem plánovala. Dělal to schválně. Zatnula jsem zuby a snažila se soustředit na cestu dolů a na nic jiného. V duchu jsem se ale rozhodla, že skončím s předstíráním, že je mezi mnou a Simonem všechno v pořádku.

Většinu cesty dolů jsme měli za sebou. Slanění netrvalo dlouho. Odhadovala jsem to tak na půl hodiny celkem, včetně času potřebného na odstojení a sundání sedáku. Simon se dostal na pevnou zem jako první. Mně zbývalo ještě asi sedm, možná sedm a půl metru. Odstrčila jsem se chodidly od skály a sjela po laně o kus dolů. Zasekla jsem ho, odstrčila se od skály a po uvolněním laně jsem se opět posunula dolů, a pak se to stalo. Znovu jsem se odstrčila, ale už jsem se na laně nedokázala zaseknout. Nebylo jak. Nešlo to, protože část lana nade mnou, která vedla ke kotvicímu kruhu a z něj pak k Simonovi, úplně ochabla. Na jednom konci jsem visela já, ale druhý nic nedrželo, a já jsem padala dolů.

Ztratit oporu svého lana na skále nad zemí je vůbec ta nejhnusnější věc na světě. Před tímhle okamžikem se mi to stalo jen jednou, na horolezecké stěně v centru Bostonu,

když selhalo automatické jisticí zařízení. Jenomže to bylo uvnitř v hale, ve chvíli selhání jisticího zařízení jsem byla pouhý metr a půl nad zemí a pode mnou ležely pěnové matrace. To, co jsem zažívala teď, bylo něco úplně jiného. Já jsem... prostě jen padala volným pádem dolů. Jako pták s poraněnými křídly. Kolem mě nebylo nic, čeho bych se mohla chytnout. Po čem bych mohla zkusit chňapnout a aspoň zpomalit svůj pád. Žádná větev stromů. Žádný výběžek na skále. Vůbec nic. Jenom vzduch.

Spadla jsem z výšky, myslím, tak tři metrů. Nebylo to nějak závažně vysoko, ale bylo to dost vysoko. Dopadla jsem na záda na tvrdou udusanou hlinu. Po obou stranách mě byly kameny. O každý z nich bych si mohla zlomit páteř, kdybych se zřítila o kousek vpravo nebo vlevo. Hlavou jsem se silně udeřila o zem. Měla jsem helmu, což mi nejspíš zachránilo život, ale i tak jsem asi na minutu ztratila vědomí. Když jsem se probírala z mdlob, necítila jsem tělo, což způsobil patrně šok. Postupně se do něj začala vlévat bolest a s ní mě přepadlo silné nutkání ke zvracení. Nedomázala jsem se však přetočit na bok. Tělo mě neposlouchalo. V tu chvíli jsem si byla jistá, že jestli začnu zvracet, udusím se. Pak se vedle mě objevil Simon.

„Ježíšikriste! Nino. Proboha.“

Otočil mě na bok a jednou rukou mi podpíral krk. Zvracela jsem kuřecí sendvič, který byl ale v naprostém pořádku a s mojí nevolností neměl nic společného. Když ve mně nezbyl ani kousek, otočil mě zpátky na záda a rukama mi přejel po ramenou, pažích a nohou, až k chodidlům.

„Není ti nic? Nemáš něco zlomenýho?“

Zaměřila jsem pozornost na své tělo a pokusila se zjistit, jak na tom jsem. Všechno mě bolelo. Zlomila jsem si něco? Možná nějaká žebra. Kdykoli jsem se nadechla, palčivě mě v nich zbolelo. Zkusila jsem pohnout nohama.

Odpověděly. Sevřela jsem ruce v pěst. To se mi také podařilo. Páteř se zdála neporušená.

„Myslím, že jsem v pořádku,“ zamumlala jsem.

„Nevstávej,“ řekl Simon důrazně. „Ani na to nemysli. Ježíši. Co tě to sakra napadlo? Pustit se. Myslela jsi, že už jsi dole?“

Nepustila jsem se. Nebo ano?

„Můžu tě znovu přetočit na bok? Zkontroluju ti záda, jestli nejsi někde poraněná.“

Odpověděla jsem, že může, a Simon mě přetočil. Zacházel se mnou velmi opatrně, ale každé místo, kde se mě dotkl, mě bolelo.

„A sakra, zadní část tvojí helmy je úplně v hajzlu,“ zavřel. „Praskla napříč. Ještěže jsi ji měla na hlavě. Nechci si ani představovat, co by se mohlo stát, kdybys...“ Pomalu vydechl.

Rozbrečela jsem se, i když ne nahlas. Vycházel ze mě slabý zvuk, který připomínal kňučení. Na hlasitý pláč jsem cítila příliš velkou bolest. Simon mě opět přetočil a sundal mi lezecké boty a helmu. Pak mi začal udělovat rozkazy: zakruť prsty u nohou, dotkni se nosu, sleduj můj prst. Vyzařovalo z něj sebevědomí, jako kdyby přesně věděl, co dělá, a já jsem splnila každý jeho požadavek. Když skončil, posadil se vedle mě.

„Myslím, že budeš v pořádku,“ řekl. „Měla jsi zatracený štěstí. Páni, ale vyděsila jsi mě. Pořádně jsi mi nahнала strach, to teda jo.“

Požádal mě, abych se posadila, a já jsem ho poslechla i tentokrát. Sbalil mi lezečky, obul mi moje trekové boty a pevně je zašněroval. Zvedl se a řekl mi, abych zkusila vstát. Všechno mě bolelo a trásla jsem se, ale zvládla jsem to. Popadl oba naše batohy, vzal mě za ruku a vedl mě pryč od skály. Myslím, že jsem byla ještě pořád v šoku. Pořád

jsem cítila silnou bolest v žebrech a hlava mi třeštila, a tak jsem se držela Simonovy ruky a belhala se vedle něj, zatímco on mluvil a mluvil. Zvuk jeho hlasu mi připadal uklidňující. Jeho nálada se zase změnila. Teď vypadal... radostně. Když jsme se vrátili zpátky do víkendového domu jeho rodičů, odvedl mě nahoru do pokoje, pomohl mi se svlékáním a uložil mě do postele. Přinesl mi léky proti bolesti a vodu, políbil mě na čelo a poznamenal, že zítra budeme muset k doktorovi, ale do té doby že bych měla odpočívat.

„Díky,“ hlesla jsem. „Za to, jak se o mě staráš. Je mi líto, co se stalo.“

„Hlavně že jsi v pořádku, to je nejdůležitější.“

Sklonil se, aby mě políbil, a pak odešel z pokoje a nechal mě samotnou s mými myšlenkami, které mi vířily v hlavě jedna přes druhou. Mohl za to jeho pohled, kterým se na mě podíval, když se ke mně před odchodem z místnosti sklonil. Neměl v očích starost, jak bych byla čekala. Zabláhla jsem v nich něco jiného. Možná... potěšení? Nepatrný náznak radosti? Nebo triumfu?

Levou rukou jsem si promnula čelo. Pravou jsem položila na bolavá žebra. Co se tam u skal vlastně stalo? Nepustila jsem lano. Tím jsem si byla jistá. Mohla se poškodit slaňovací brzda? Ano, to by se samozřejmě mohlo stát, jenomže v takovém případě by lano nade mnou, zavěšené nahoře v kruhu, muselo být napnuté a ono napnuté nebylo. Bylo povolené, jako kdyby jeho druhý konec nikdo nedržel, přičemž tím, kdo ho držet měl, kdo k němu měl být skrz zajišťovací uzel stále připoutaný, byl Simon. Jediným dalším vysvětlením povoleného lana a mého pádu byla lidská chyba. Simon dokončil slaňování, a místo toho, aby počkal, až se dostanu na zem i já, rozvázal zajišťovací uzel a začal se odstrojovat. Což ale také znamenalo, že to

nemusela být chyba z nepozornosti nebo únavy, ale záměr. Bylo možné, že by to udělal schválně? Chtěl, abych spadla?

Snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že takhle to být nemohlo. Říkala jsem si, že je to směšné. Že jsem blázen, když si o něm něco takového myslím. Že to Simon samozřejmě neudělal. Nikdy by to neudělal. Neměl k tomu vůbec žádný důvod. Jenomže moje přesvědčování vůbec nefungovalo. Čím déle jsem si opakovala, že je nesmysl, aby mi Simon záměrně ublížil, tím jistější jsem si byla, že přesně to udělal. Nešlo o žádnou hloupou chybu. Byl to záměr. Udělal to úmyslně a žádné moje snahy ho omluvit na tom nemohly nic změnit.

Vstala jsem z postele a odšourala jsem se do koupelny. Sundala jsem si tílko a podívala jsem se do zrcadla. Na mém těle byly viditelné stopy po zraněních, starších i nových. Drobnějších i větších. Spousta stop. Modřiny na ramenou. Kousnutí na levém prsu. Stáhla jsem si kalhoty a prohlížela si spodní část těla. Modřina na boku už změnila barvu z tmavě fialové na žlutou. Otočila jsem se a podívala se na sebe přes rameno. Moje záda vypadala hrozivě. Byla pokryta změtí černé a modré a také červené. Viděla jsem zaschlou krev z nové rány na lopatce, kterou jsem do téhle chvíle ani necítila.

Oblékla jsem si tílko a vrátila se k posteli. Klesla jsem na matraci. Seděla jsem na ní dlouho, s hlavou svěšenou a pohledem upřeným na prsty na nohou. Před zrcadlem jsem si uvědomila, že se musím rozhodnout, ale jak jsem tak v ložnici seděla, došlo mi, že už jsem dávno rozhodnuta. Zbývalo jen vymyslet, jak to udělám. Vztek na Simona, který bobtnal na dně mého žaludku, byl pořád větší. Celé měsíce, dobrého půl roku, mě nutil tancovat, jak pískal. A já? Já jsem tancovala. Tak moc jsem se snažila ho potěšit. Tak moc jsem si dávala pozor, abych ho nerozčílila.

Plnila jsem jeho přání tak poslušně, jak jsem jen dokázala. Jenomže jemu to nestačilo. Chtěl ve mně záměrně vyvolat strach a tím si mě připoutat ještě víc k sobě. Já jsem toho ale měla dost. Skončila jsem s tím.

Vstala jsem a začala jsem se oblékat. Natáhla jsem si džíný, obula boty, vzala si svetr. Vlasy jsem si svázala dozadu. Ze skříně jsem vyndala zbytek svého oblečení a došla jsem do koupelny pro své toaletní potřeby. Sbalila jsem si tašku, a pak jsem se vydala dolů povědět Simonovi, že je mezi námi konec a že už ho nechci nikdy vidět.

Leanne

V neděli odpoledne jsem se vydala za Andym do stodoly. V neděli neměl pracovat. Dohodli jsme se, že si vyhradíme alespoň jeden den v týdnu na rodinu, ale protože já sama jsem tenhle slib porušovala v jednom kuse, nemohla jsem mu nic vyčítat. Když jsem přecházela přes dvůr, slyšela jsem zvuk řetězové pily. Do stodoly vedou dvoje dveře. Velká dvoukřídlá vrata, která Andy používá, když potřebuje kvůli špatnému počasí zaparkovat svůj malý bagr a nákladák se sklápěčkou pod střechou, a malé boční dveře. Ty nechal udělat před pár lety. Zamířila jsem k bočním dveřím a otevřela je. Andy byl zabraný do práce. Řezal právě velké poleno na menší kusy. Stál zády ke mně a na uších měl chrániče. Rozhodla jsem se počkat, až skončí. Klepat mu na rameno, když drží v ruce pilu a neslyší, by nebylo zrovna moudré. Sedla jsem si na stoličku, vdechovala vůni pilin, kterou jsem zbožňovala, a čekala.

Před pěti lety jsme stát Vermont požádali o grant na rekonstrukci stodoly. Její stěny jsou z červeného dubu, díky čemuž byly v dobrém stavu, ale o střeše a podlaze se to samé rozhodně říct nedalo. Peníze jsme dostali, stodolu opravili a ta teď bude moci sloužit svému účelu další desítky let. Zatímco jsem čekala, až řetězová pila zmlkne, rozhlížela jsem se kolem sebe. Musím přiznat, že s jistou pýchou. Mám naši

stodolu ráda. Líbí se mi, že je otevřená až k trámům, a zbožňuju světlo, které proudí dovnitř malými okny. Mám ráda vůni strojového oleje, pilin a řezaného dřeva a také způsob, jakým je tu všechno úhledně seřazeno a uspořádáno, od pytlů s hnojivem a rašelinou, přes palety se štípaným kamenem, až po hromadu železničních pražců v rohu.

Andy konečně vypnul pilu a stodola se ponořila do náhlého ticha. Sundal si z uší chrániče a začal rovnat nařezané dřevo. V sytých zlatých paprscích podzimního slunce pronikajícího malými okny se vznášely částčky prachu a drobných pilin.

„Nechceš s tím pomoci?“ zeptala jsem se.

Vylekala jsem ho a on lehce nadskočil. Usmál se a zavrtěl hlavou.

„Nina se mi ještě pořád nezvala,“ řekla jsem. V ruce jsem držela svůj telefon a rychle jsem mrkla dolů na displej, jako kdyby se na něm mohlo objevit něco nového. „Dneska ráno jsem jí dvakrát volala. Pokaždé to spadlo rovnou do hlasové schránky. Poslala jsem jí esemesku a nic.“

Andy vrátil chrániče sluchu a řetězovou pilu do police s náradím. Podíval se na hodinky, vzal si pracovní rukavice a opřel se o zeď naproti mně.

„No... Lee, asi je našťvaná. A co si budeme povídat, možná ti oplácí tvoji laskavost.“

Narážel na situaci před pár dny, kdy mi Nina třikrát volala, ale já jsem na ni byla tak rozzlobená kvůli tomu, že mi na poslední chvíli zrušila výpomoc v penzionu, že jsem žádný z jejích telefonátů nepřijala a ani jsem jí nevolala později zpátky.

„To myslíš vážně?“ opáčila jsem.

Přikývl.

„Ale no tak, Andy. Měla jsem právo na trochu vzteku a ona to dobře ví. Pěkně mě vyšplouchla.“

„Netvrdím že ne.“

„Ne? Mně přijde, že tvrdíš přesně to.“

Usmál se. Byl to jeden z těch jeho lenivých úsměvů, při kterých se mi vždycky zachvěje žaludek. Přešel ke mně, vzal mě za ruku a zvedl mě ze stoličky.

„Měla se vrátit už včera,“ tiše jsem zdůraznila. „Říkala, že přijede nejpozději v devět.“

„Škola jí začíná až v úterý,“ namítl Andy se svým typickým přízvukem. „Tipl bych si, že se domů vrátí zítra.“

Andy má silnější přízvuk než já. Stále protahuje některé samohlásky a vermontským způsobem polyká většinu téček. Kdysi jsem mluvila stejným přízvukem, ale stačil mi pouhý rok a něco na vysoké v Bostonu, abych se svého dědictví zbavila, jako kdyby to byl nepříjemný odér, který se člověk snaží přestříkat něčím o něco voňavějším. Už nikdy se mi ho nepodařilo získat zpátky. Andyho přízvuk se mi líbí. Je to známka jeho charakteru, že necítí potřebu se kvůli nikomu měnit.

„Mám vyzvednout Grace?“ zeptal se mě.

Proboha, Grace! Dočista jsem na ni zapomněla.

Grace je naše mladší dcera. Patnáct let. Blázen do koní. To je její nejstručnější a nejvýstižnější popis. Po osmi letech neustálého žadonění jsme to nakonec vzdali a koupili jí sedmiletého koně plemene quarter horse. Jmenuje se Charlie. Už nějakou dobu plánujeme postavit za jedním koncem stodoly stáj a vedle ní udělat výběh. Mezitím je Charlie ustájen u Graceiny kamarádky Molly, což znamená, že teď Grace moc nevidáme, protože tam tráví veškerý mimoškolní čas. Potkáváme se s ní pouze tehdy, když ji tam vyzvedáváme nebo ji tam vozíme.

„Promiň,“ zamumlala jsem. „Zapomněla jsem.“

Andy mě objal zezadu kolem krku. Měl teplou ruku a uklidňující dotek. Palcem mě pohladil po zátylku.

„Nedělej si s tím starosti,“ pronesl měkce. „Prostě to pusť z hlavy. Tečka. Nina je v pořádku. Simon by nám zavolał, kdyby nebyla.“

Z háčku na zdi si vzal bundu. Následovala jsem ho ze stodoly. Šli jsme přes dvůr do domu a do kuchyně. Na pohovce u kamen spal náš pes Rufus. Když jsme vešli do místnosti, s nadějí zvedl hlavu. Rufusovi je už skoro deset let a začíná být trochu lenivější, ale pořád miluje procházky.

„Andy?“

„Hmm?“

„Myslíš, že jsem na ni moc tvrdá? Tak nějak celkově. Myslíš, že od ní chci příliš?“

Andy o tom chvíli přemýšlel. „Možná jo, Lee,“ odpověděl nakonec. „Je to hodná holka. Zaslouží si trochu času jen pro sebe. Na zábavu.“

„Dobře, ale nechala mě ve štychu, to zase musíš uznat. Prostě mě postavila před hotovou věc a já jsem těžko mohl někomu sehnat tak narychlo. Takhle to nefunguje a ona to moc dobře ví. Sakra, Andy. Celej pitomej tejden jsem musela dělat svoji práci a k tomu její práci, zatímco Nina se vesele bavila se svým klukem.“

„To je pravda.“

„Andy...“

Otočil se a podíval se na mě.

„Co z toho je pravda? Že jsem na ni tvrdá, nebo že se na mě vykašlala?“

„Obojí. Nina tě neměla takhle nečekaně nechat ve štychu, ale ty jsi na ni občas trochu tvrdá.“ Krátce mě políbil na rty, vzal si klíče a odešel.

Udělala jsem si kávu a odnesla si ji do obývacího pokoje. Oheň v krbu ještě hořel, a tak jsem do něj přidala trochu dřeva a posadila se na pohovku. Rufus se stočil u mých nohou. Na notebooku jsem otevřela Instagram a podívala se na

Ninin účet. Od čtvrtka tam nepřidala nic nového. Jejím posledním příspěvkem byl detailní záběr datla rudobřichého, jak sedí na větvi s hlavou obrácenou k objektivu. Na předchozí fotografii zvěčnili Nina a Simon sami sebe. Stáli na vrcholu skály, v horolezecké výstroji a se sytě zeleným lesem v pozadí. Ruce za zády měli propletené a usmívali se.

Odložila jsem telefon, sáhla po televizním ovladači a přepínala jsem programy, dokud jsem nenašla sérii reality show *Láska je slepá*, z níž jsem ještě neviděla ani jeden díl. Pustila jsem první epizodu, ale nedokázala jsem se na ni soustředit a televizi jsem zase vypnula. Vzala jsem telefon, vrátila se na Ninin účet na Instagramu a přidala srdíčko ke dvěma jejím nedávným příspěvkům. Až Nina lajky ode mě uvidí, pochopí, že už se nezlobím a nabízím jí ruku k usmíření a zavolá mi. Na Nině je skvělé to, že se umí nad věcí povznést a nepěstuje si v sobě zášť, ani ublíženost. A kromě toho je moje dcera drčič. Také je zodpovědná. To, že se vykašlala na svoji práci, aniž by mi to dala vědět s dostatečným předstihem, se jí ani trochu nepodobalo. To prostě nebyla ona.

Premýšlela jsem o tom, co ji k tomu vedlo, a cítila jsem, jak se ve mně zase zvedá zlost. Když jsem koupila tenhle penzion, byly Nině dva roky. Jediným důvodem, proč jsem si to mohla dovolit, byl jeho téměř havarijní stav. Ve střeše zely velké díry a v celé nemovitosti bylo třeba udělat nové rozvody. Předchozí majitel byl ještě navíc sběratel všemožného harampádí a veteše a realitní makléř se kvůli tomu tak moc obával, že penzion neprodá, že přijal první nabídku na koupi, i když byla nízká. Tu nabídku jsem mu čistě náhodou dala já. Pokud jde o Ninu, ta byla už ve dvou letech holčičkou, která se umí do věcí zakousnout. Měla v sobě zarputilost, a i v tak nízkém věku byla překvapivě zodpovědná a cílevědomá. Trvalo měsíce tvrdé práce, než jsem penzion

dalá dohromady. Po opravě střechy a rozvodů mě čekala spousta další dřiny. Vyklidit, vymalovat, vyčistit, natřít, vydrhnout... až dokud se nestal obyvatelným. Na chůvu jsem neměla peníze a neměla jsem kromě Andyho ani žádnou jinou rodinu, která by mi pomohla s hlídáním, a tak jsem každý den brala Ninu do práce s sebou. Každý den jsem jí přidělila nějaký malý úkol, abych ji zabavila, ale pro ni to nebyla hra. Stavěla se k tomu opravdu vážně. V pracovním overalu a s šátkem na hlavičce běhala po penzionu s malým košťátkem a lopatkou a zametala nebo kartáčem drhla vedle mě svůj vyčleněný úsek podlahy. Po každém splněním úkolu na sebe byla tak hrdá, až mě to dojímalo. Jakmile skončila, narovnála se, s dlaněmi opřenými o záda si dala ruce v bok a prohlížela si vážnými očima svoji práci, jako kdyby byla dospělá dívka v maličkém těle. A na tomhle jejím přístupu se nikdy nic nezměnilo. Grace na rozdíl od Niny práci v penzionu odjakživa nenáviděla. Vždycky se snažila vyvléci ze svých povinností, jak jen mohla, a to dokonce i tehdy, když mi pomoc přislíbila. Ve výmluvách byla skutečně vynalézavá. Ale Nina ne. Když Nina řekla, že mi přijde pomoci, tak to prostě udělala.

Andy měl pravdu. Byla jsem na ni až moc tvrdá. Chtěla jsem po ní příliš. Pracovala pro mě o víkendech, o svátcích i během prázdnin. Teď je ve druháku na vysoké. Možná potřebuje víc času na studium. Víc času pro sebe. Možná bychom se spolu mohly domluvit na nějakých změnách, Nina a já. Třeba bych se mohla poohlédnout po někom na výpomoc, kdo by nám to oběma ulehčil. Ne na plný úvazek, ale i pár hodin denně by naší situaci pomohlo. Jo, to by šlo. Promluvíme si o tom s Ninou.

Až se omluví.

Když se Andy a Grace vrátili domů, už jsem napůl spala. Dřív by Grace přišla přímo ke mně a objala by mě bez

ohledu na to, jak dlouho by byla pryč. Někdy v posledním roce nebo dvou to ale skončilo. Teď už se se mnou Grace objetím nevíkala. Věděla jsem, že je to nezbytná součást jejího dospívání, a většinou jsem to respektovala, ale někdy prostě potřebujete obejmout. Vstala jsem z pohovky a zamířila k ní. Políbila jsem ji na čelo. Její vlasy byly cítit potem a koňmi.

„Měla jsi hezký den?“ zeptala se jsem se.

„Nejlepší.“ Odtáhla se. „Jsem příšerně unavená. Vážně, sotva stojím na nohou,“ vydechla. „A umírám hlad. Co máme k večeři?“

„Zbytky.“

Nespokojeně zasténala, což se dalo čekat, a vydala se do kuchyně. Následovala jsem ji. Lednice přetékala jídlem, ale než bych z něj něco uvařila, naládovala by se čokoládovými lupínky a hranolky. Andy se opíral o dveře mezi kuchyní a obývacím. Když jsem chtěla projít kolem něj, natáhl ruku, aby mě zastavil.

„Máš minutku?“

Jeho hlas zněl vážně.

„Jasně,“ odpověděla jsem. „Žádný čokoládový lupínky, jasný?“ zavolala jsem na Grace do kuchyně. „V lednici jsou lasagne. Ohřej si je.“

Grace na mě přes rameno mávla rukou. Vytáhla telefon a o chvíli později se z kuchyňského reproduktoru začala přehrávat hudba. Dua Lipa. Levitating.

Andy mě vtáhl zpátky do obývacího pokoje a tiše zavřel dveře.

„Co se děje?“ zašeptala jsem.

„Cestou pro Grace jsem zajel dolů na benzínku. Abych se trochu uklidnil, než ji vyzvednu. Mluvil jsem tam s Patrickem.“

Patrick pracoval na místní benzínce a byl mužskou obdobou toho, čemu se říká drbna. Po pravdě řečeno, byl to

mistr v klevetění. Považoval za svou povinnost shromáždit každou informaci o každém, kdo žil v okolí Waitsfeldu, a předat ji dál.

„Patrick tvrdí, že Simon se vrátil ze Stowe v pátek v noci nebo v sobotu hodně brzy ráno. Už dva dny je doma a prej se vrátil domů sám. Jenom on, Lee.“

„Simon přijel ze Stowe sám?“ opakovala jsem. „Co... co to znamená?“

Andy pokrčil rameny.

„Co si o tom myslíš ty, Andy? Je možný, že Nina odjela někam jinam? Bez něj? S nějakými kamarády?“ Vztek na Ninu, který už se skoro rozpustil, ve mně opět začal růst. Můj telefon ležel na konferenčním stolku. Andy se k němu sklonil, zvedl ho a podal mi ho.

„Zavolej jí,“ pobídl mě.

„Dneska jsem jí volala už dvakrát a poslala jsem jí zprávu.“

„Zkus to znovu.“

Udělala jsem to. Hovor spadl přímo do hlasové schránky. Oddálila jsem telefon od ucha, takže Andy mohl slyšet Ninin jasný, svěží hlas, který říkal, aby jí volající nechal vzkaz. Poté jsem přístroj vrátila zpátky k uchu.

„Nino, zavolej mi,“ pronesla jsem ostrým tonem. Snažila jsem se vymyslet ještě něco, co bych jí mohla povědět, ale ze všeho, co mě napadlo, čišela zlost. Andy se opíral o zeď s rukama zkříženýma na prsou a vážnýma očima mě pozoroval. Ukončila jsem hovor.

„Co?“ opáčila jsem, když se na mě nepřestával dívat.

„Nelíbí se mi to,“ odpověděl.

„A myslíš, že mně jo? Děláš si ze mě legraci? Taky z toho nemám žádnou radost. Kam asi jela tentokrát? Na nákupy do New Yorku?“ ušklíbla jsem se. „Nebo ne, to by bylo moc banální. To spíš do Paříže.“

„Leanne.“

„Co?“ odsekla jsem.

„Co kdybychom tam zajeli,“ navrhl Andy. „K Jordano-
vým, myslím. Jen se tam stavíme a ujistíme se, že je Nina
v pořádku.“

Tón jeho hlasu mě zarazil v mém spravedlivém roz-
hořčení. Andy mluvil klidně, mírně a rozumně, protože...
Tohle je prostě Andy. Ale kromě toho jsem ve spodních
tónech jeho hlasu zaslechla ještě něco, co pro něj už není
tak typické, a to nepatrný náznak obav.

„Není to trochu přehnané?“

Pokrčil rameny. „Možná je. Možná není. Jsou od nás
jen deset minut autem.“

„Mohla bych jí zavolat,“ zamumlala jsem. „Jamii.“

Navrhla jsem to, i když jsem neměla chuť jí volat. Jamie
Jordanová mě nikdy neměla ráda a vypadalo to, že mi to
dává s oblibou najevo. Obvykle mi nezáleželo na tom, co si
o mně ostatní myslí. Nebyla jsem nijak zvlášť společenská.
Názory ostatních na mou osobu mě v podstatě nezajímaly.
Měla jsem svoji rodinu, svůj domov a svůj penzion a nic
víc jsem nepotřebovala. Ale Jamie postupem let vypilo-
vala k dokonalosti své umění vyvést člověka z rovnováhy
a ani já jsem vůči tomu nebyla úplně imunní. Přesto jsem
našla v telefonu její číslo a zavolala na něj. Odpověděla mi
hlasová schránka.

„Jamie. Ahoj. Chtěla jsem... Tady je Leanne Fraserová.
Volám kvůli Nině. Nic o ní nevíme.“ Zasmála jsem se, ale
v duchu jsem se proklínala za to, že zním nervózně. Jamii
to škodolibě potěší, až si zprávu poslechne, a právě to mě
štvalo. Pokračovala jsem: „Napadlo nás, jestli není třeba
u vás, se Simonem. Nebo jestli se o ní Simon nezmínil.
Určitě je všechno v pořádku, ale kdybys mi mohla zavolat
zpátky, byla bych ti... Bylo by to moc fajn. Díky, Jamie.“

Budeš to mít u mě," dodala jsem téměř vesele, jako kdybychom s Jamií byly nejlepší kamarádky. Pak jsem ukončila hovor a otočila se k Andymu.

„Pojedme tam," řekl.

„Fajn," souhlasila jsem nakonec.

Grace jsme nechali doma. Andy řídil a moc jsme toho cestou k Jordanovým nenamluvili. Nebála jsem se o Ninu, ne doopravdy, protože jsem byla přesvědčená, že se jí prostě jen nechce domů, ale cítila jsem Andyho napětí, a to mě dráždilo. Posunula jsem se na sedadle.

Dům Jordanových stál na Sharpshooter Road. Simonův otec Rory vlastnil společnost na výrobu nástrojů a přístrojů vysoce přesného strojírenství, které používaly farmaceutické společnosti a další high-tech podniky. Jeho otec kdysi míval malou firmu vyrábějící na zakázku obráběcí nástroje, takže Roryho budoucí kariéra byla tak trochu předurčená. Na vysoké škole studoval průmyslové inženýrství a po jejím absolvování se vrátil domů se spoustou nápadů. Geniálních nápadů, jež proměnil v profesionální stroje. Jestli věříte sousedským drbům, měla v současné době jeho společnost hodnotu padesáti nebo šedesáti milionů dolarů. Během uplynulých let jsem se s Rorem potkala mockrát na různých školních akcích, ale nikdy jsem si s ním nebyla blízká. Byl chytrý, ale chladný a odtahitý a uměl být i přezíravý a okázalý.

Dům Jordanových na první pohled zaujal svou rozlohou. Byl obrovský, klidně čtyřikrát větší než penzion. Nacházel se daleko od hlavní silnice a byl chráněný vysokou zdí a těžkými litinovými vraty, což byla v téhle části Vermontu rarita. Tady nechávala většina lidí dveře odemčené a klíčky v zapalování.

Andy stiskl tlačítko interkomu na sloupku brány. Netrvalo dlouho a vrata se otevřela. Pomalu jsme jeli po

příjezdové cestě k domu, moderní stavbě, nízké a rozlehlé, s dřevěnými a betonovými obklady a minimalistickými terénními úpravami. Neobvykle velké vstupní dveře byly z masivního dřeva, přední okna byla oproti tomu dlouhá a úzká, podobně jako střílny ve starých hradech. Jednou jsem byla uvnitř na večírku, který Rory a Jamie Jordanovi uspořádali na oslavu Simonovy maturity. Proto jsem věděla, že pocit nedobytného hradu z člověka opadne, jakmile vstoupí do domu. Pohled zvenčí neodpovídal uspořádání terasovitého interiéru, který byl prostorný, světlý a díky vysokým stropům velmi vzdušný, s prosklenou zadní stěnou a nádherným výhledem na Camel's Hump. Spousta bohatých lidí si v téhle části Vermontu staví drahé luxusní domovy, ovšem sídlo Jordanových bylo přece jenom na jiné úrovni.

Zastavili jsme na širokém prostranství před domem, kde kromě nás neparkovala žádná jiná auta, ale to nic neznamenalo, protože vedle domu se nacházela garáž pro šest vozů. Když jsme došli ke vstupním dveřím, Andy se držel nepatrně za mnou. Zazvonila jsem na zvonek a čekali jsme. Po chvíli jsme uslyšeli kroky, které přicházely z útrob domu a blížily se ke dveřím. Na druhé straně matné skleněné výplně jsem zahlédla stín.

Dveře otevřela Jamie. Byla bosá a na sobě měla modré džíný a růžovou halenku, u krku rozepnutou. Pleť měla lehce opálenou dozlato a krk jí zdobil zlatý náhrdelník s kulatým medailonkem. Slušelo jí to, ostatně jako vždycky. Nejspíš jsem ji nikdy neviděla nedbale oblečenou, natož neupravenou. Něco takového se k Jamii Jordanové naprosto nehodilo. Kromě dobrého vkusu se Jamie mohla pyšnit i skvělým tělem, jakého skoro žádná žena nedosáhne bez absolutní disciplíny a obsedantní péče. Byla velmi štíhlá, s dokonale vyrýsovanými křivkami.

Nehty na bosých nohou měla nalakované neonově žlutou barvou a její vlasy a make-up neměly chybu. Vypadala, jako kdyby se chystala na natáčení *Selling Sunset*. Když otevřela, pohlédla na mě, jako kdyby mě nikdy v životě neviděla. Najednou mi po páteři přeběhl mráz a napadlo mě, že jsme sem s Andym neměli jezdit. Že jsme svoji starostlivost trochu přehnali.

„Promiň, že obtěžujeme, Jamie,“ řekla jsem. „Doufám, že jsme tě nevyrušili u večere.“

Jamie zvedla jedno z dokonale upravených obočí, založila si ruce na prsou, ale neodpověděla, což bylo i na ni, s jejími povýšeneckými měřítky, neslušné.

„Hledáme Ninu,“ vysvětlila jsem poněkud ostřejším tónem. „Je tady?“

„Proč by tu Nina měla být?“

„Řekla mi, že se ona a Simon vrátí domů v sobotu. To bylo včera. Ale Nina nepřijela, ani nám nedala vědět, že by se chtěla ve Stowe zdržet. Volala jsem jí, ale...“ Nechala jsem konec věty nedokončený. „Podívej, od Patricka z benzínky víme, že Simon už je ze Stowe zpátky a Nina tam byla přece s ním.“

Jamie mlčela.

„Je to tak?“ trvala jsem na tom, aby mi odpověděla. „Je Simon doma?“

Jamie si netrpělivě povzdychla. „Simon a Nina se rozešli. Nina u nás není.“

Otevřela jsem ústa, ale nic z nich nevyšlo. Hledala jsem ta správná slova.

„Jestli není naše dcera se Simonem,“ promluvil vedle mě Andy, „kde teda je?“

„Netuším,“ zvlnila rty. „Nejspíš je někde se svým novým klukem. Teď bych se ráda vrátila do domu, jestli dovolíte. Večeříme. Takže vám popřeju dobrou noc.“ Než jsme

s Andym stačili zareagovat, zavřela nám Jamie Jordanová dveře před nosem.

Podívala jsem se na Andyho. Cítila jsem, jak se mi do tváří vlévá vztek. „Nový kluk?“ zasyčela jsem.

Andy zavrtěl hlavou.

Vykročila jsem dopředu a znovu zazvonila na zvonek. Silně a dlouze. Pořádně jsem se do něj opřela. Uběhla asi minuta a dveře se znovu otevřely. Tentokrát se v nich objevil Rory Jordan. Sto devadesát dva centimetrů. Pohledný, dokonce i se zlomeným nosem. Nevypadl našťvaně. Vypadal soucitně.

„Ahoj lidi,“ pozdravil nás přátelsky. Natáhl ruku k Andymu a nechal ji viset ve vzduchu, dokud ji Andy nepřijal a nepotrásl s ní. „Jamie se zmínila, že se bojíte o Ninu.“

„Včera se měla vrátit domů,“ vysvětlila jsem také jemu. „Volali jsme jí, ale...“

„Promiň, Leanne,“ přerušil mě Rory a zavrtěl hlavou. „Je mi to líto, ale nemůžeme vám pomoci. Jak už vám řekla Jamie. Děti se rozešly. To sestává. Jsou ještě tak mladí. Ale abych řekl pravdu, Simona to pěkně sebralo. Nejsem si jistý, jestli s tím rozchodem přišel on, pokud mi rozumíte. Jeho nápad to prostě nebyl, zdá se. To Nina se rozhodla...“ Odkášlal si. „No, v každém případě od pátečního večera s Ninou nemluvil. Rozešli se, tak neměl důvod tam zůstat a vrátil se domů. Přál bych si vám nějak víc pomoci, ale tohle je všechno, co víme.“

Cítila jsem hloupě. Jako hrozná matka. Nina a Simon se rozešli a já jsem o tom vůbec nevěděla. Neozvala se mi, aby mi to řekla. Nebo aby mi oznámila, že si vezme ještě pár dní volna. Přes svůj špatný pocit ze sebe coby matky jsem ale pořád nemohla uvěřit tomu, co se stalo. Nina se rozešla se Simonem? Jenom tak? Vždyť ho přece tolik milovala. Pořád o něm mluvila. Celý její život se točil kolem Simona. Tohle nedávalo smysl.

„Tohle se Nině nepodobá,“ uslyšela jsem vedle sebe znovu Andyho hlas. „Že by nezavolala svojí mámě. Určitě Simon neví, kde je?“

„Je mi líto,“ zvedl Rory významně ramena. Díval se na nás a čekal, až odejdeme.

„Díky,“ pronesla jsem automaticky. „Zkusíme jí znovu zavolat.“

„Vyřídte jí, že jí přejeme jen to dobré,“ pokývl hlavou Rory.

A zavřel dveře.

Jamie

V sobotu jsem Simona neviděla, protože jsem byla v Bostonu. Jela jsem tam už v pátek večer a zůstala přes noc. Každé tři měsíce chodím za doktorem Jasonem Marquem, který umí geniálně zacházet s jehlou. Botox a dermální výplně jsou absolutní dar, ovšem pouze v rukou opravdového umělce, takže si dávám vážně dobrý pozor na to, komu svěřím svůj obličej do péče. Mému manželovi je padesát sedm let. Nechce mít vedle sebe manželku s voskovou instagramovou tváří. Líbí se mu přirozená krása a přirozená krása vyžaduje citlivé, drobné, velmi pečlivě prováděné zásahy od té správné osoby, která rozumí nejen svému oboru, ale i vašemu obličejí, a která přesně ví, jak s ním pracovat. V sobotu jsem absolvovala omlazovací kúru s pomocí trochy botoxu, z čehož byla jedna kapka určena mým rtům, aby byly hladší a šťavnatější, poté jsem si ještě koupila nějaké oblečení a jela jsem domů. Vrátila jsem se pozdě.

V neděli ráno jsem se vzbudila dříve než Simon a Rory. Vstala jsem, zacvičila jsem si jógu, nasnídala se a šla jsem do šatny, kde jsem strávila nějaký čas vybíráním šatů a doplňků. Čekala nás totiž slavnostní večeře, která se konala ve Washingtonu na podporu Davida Garveyho, Vermontana kandidujícího do senátu. Rory za náš stůl zaplatil dvacet

tisíc dolarů, ale nestěžoval si. Udělal to rád. Rory dokázal být štědrý, pokud šlo o podporu politiků nebo darů na charitu a jestliže to přinášelo výhody, které stály za to. Lidé angažovaní v politice znamenali kontakty a přístup k nejrůznějším výhodám. Charita se vyplácela, když o ní vyšel sloupek v těch správných novinách.

Rory vyznával filozofii, že nejlepším způsobem, jak uspět v podnikání, je vytvářet nebo vyrábět něco, co má skutečnou hodnotu. Něco, co nelze snadno zkopírovat nebo replikovat. Tvrdil, že kdo chce v tvrdém světě byznysu přežít, musí být chytrý, schopný a ochotný tvrdě pracovat. Ale to samo o sobě nestačí, dodával. K tomu, abyste prosperovali, jste potřebovali postavení, dobrou pověst a vhodnou síť známých. To bylo možné upevnit a dokonce rozšířit právě na takové události, jakou byla slavnostní večeře ve Washingtonu. Mému manželovi na podobných akcích záleželo, a proto jsem si oblečení na večeři vybírala s obzvláštní pečlivostí a dlouho dopředu, někdy i týdny. Nic jiného než dokonalost ode mě Rory ostatně ani nečekal. Musela jsem být perfektní, což znamenalo držet se určitých pravidel. Nemohla jsem být příliš vyzývavá, protože pak bych mohla připomínat ženu kolem třicítky, která přišla mezi hosty lovit muže. Kdybych se ale oblékla ve stylu Claire Underwoodové ze seriálu Dům z karet, také by mi to neprošlo. Její představitelka Robin Wrightová je krásná žena, ovšem v tom příběhu usilovala především o moc, a to není nic, co by bylo Rorymu sympatické. Má rád ženy, které jsou ženské a nechovají se jako muži. Ani tak nevypadají.

Sehnat to správné oblečení, které splní Roryho nároky, je zkrátka těžší, než by se mohlo zdát, věřte mi. Musím vypadat půvabně, mladistvě a reprezentativně, ale nesmím být dívčí. Sexy, ale ne prvoplánově. Elegantně, ovšem ne

nudně. A žádné šaty na sobě nemůžu mít dvakrát, protože fotky ze společenských událostí se objeví přinejmenším na sociálních sítích a možná i v některém z internetových časopisů. Rory nemá nouzi o peníze, ale zachází s nimi opatrně, a proto jsem dříve řešila cenu svého oblečení, až dokud jsem si neuvědomila, že oblečení a úpravy zevnějšku jsou jedny z mých výdajů, které můj manžel vůbec nesleduje. Jestli něco chtěl, tak abych vypadala dobře. Líbilo se mu, když jsme přišli na večírek nebo přijeli na víkendovou návštěvu k přátelům a přítomné ženy začaly vyšilovat kvůli mým minišatům Valentino nebo bomberu od Toma Forda. Takže jsem si přestala dělat starosti s cenovkami na luxusním zboží a začala jsem víc utrácet. Mnohem víc.

Co Rory neví, tak že si oblečení, které jsem měla už jednou na sobě, nenechávám. Prodávám ho. Také neví, že svoje nejdražší kabelky nahrazuji velmi dobrými padělkami vyrobenými na zakázku jedním chlapíkem, kterého jsem potkala v New Yorku, a originály rovněž prodávám, a co víc, jsem v tom vážně dobrá. Zařídila jsem si kvůli tomu speciální účet na sociálních sítích, kam dávám krásné fotografie svých originálních kousků a nabízím je dál. Vybuodovala jsem si docela pěknou základnu sledujících. Většina mnou nabízeného zboží je do několika dní pryč. Samozřejmě dbám na to, abych zůstala anonymní. Nikdo neví, kdo se za mou přezdívkou schovává. Zrovna dnes ráno jsem přijala nabídku na svoji třpytivou bundu Celine za dvanáct tisíc dolarů a na kožené šněrovací boty Prada. Dala jsem si za cíl třicet tisíc dolarů měsíčně, ale většinou si přijdu na víc peněz, než kolik jsem si vytyčila.

Aby bylo jasno, neprodávám oblečení z nějakého smyslu pro šetrnost k životnímu prostředí. Dělam to, abych si kryla záda. Se svým malým projektem jsem začala před více než pěti lety, když Roryho kamarád Tony Webster vyměnil

svou druhou manželku za novější model. Doslova novější model. Než si Sally vzala Tonyho, objevila se na obálce Vogue. I po dětech byla štíhlá jako proutek a nádherná, ale štíhlost ani krása nemohou konkurovat mladým dívkám. Ne, pokud je vaším manželem Tony Webster, nejistý malý mužík se špatnými zuby, který se potřebuje obklopotvat trofejemi, aby si vynahradil nedostatek osobnosti. Sally byla milá holka bez špetky podezíravosti, a tak ji nikdy ani nenapadlo, jaká budoucnost ji čeká. Před svatbou bezelstně podepsala předmanželskou smlouvu a po rozvodu jí nezůstalo vůbec nic. Děti už byly velké, a když jsem o ní slyšela naposledy, žila u svých rodičů ve Wyomingu.

Sallyin rozvod nebyl první mezi našimi známými, ale spustil varovné zvony v mojí hlavě. Šest měsíců po rozvodu Websterových se Marco Perez zasnoubil s šestadvacetiletou modelkou z přehlídkových mol s vlasy až po zadek, dívkou, která visela na každém jeho slovu a plnila každé jeho přání ještě dřív, než ho vyslovil (prý si udělala šestiměsíční masážní kurz jenom proto, aby mu mohla po tenise masírovat ramena). V té době jsem začala pociťovat změny ve vztahu s Rorym. Poprvé jsem měla pocit, že mě srovnává s manželkami a partnerkami jiných mužů a že si není jistý, jestli má po svém boku to nejlepší, co může mít. Když jsme se brali, bylo mi dvacet dva, takže už jsem sice nebyla žádné dítě, ale pořád jsem byla hodně mladá a nezkušená. Rorymu bylo třicet, a ještě nikdy nebyl ženatý. Nikdy dokonce neměl ani vztah delší než pár měsíců. Myslím, že to bylo proto, že ho ženy nijak zvlášť nezajímaly. Jeho svět tvořily moderní technologie a obchodní výzvy. Měl spoustu nápadů a chtěl je realizovat. Tu noc, kdy jsme se potkali, jsem pracovala za barem, kam přišel z večírku pořádaného na oslavu uzavření jakéhosi velkého obchodu. Myslím, že už měl v sobě pár drinků, protože se mu